

Glæde og forsagelse

Herren har sagt, at »den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd« (Matt.10,37).

Disse ord forskrækker os og skaber i første omgang ingen glæde i vort hjerte, men frygt. Og dog er de en del af evangeliet, glædesbudskabet. Vi vil derfor ikke vende os bort fra dem, men bede om nåde til at forstå, hvad Herren Jesus siger, og gøre derefter.

Hvem er det, der siger sådan?

Det er vor Frelser, der taler således, altså ham, der har elsket os først. Vi må ikke løsrive hans ord fra ham selv, men huske, at han, der taler så kategorisk og »strengt«, er den, der elsker os som ingen anden.

Han taler ikke således for at plage os, ej heller for at lægge tunge byrder på os. Nej, han taler sådan, fordi han elsker os og kun vil os godt.

Han vil ikke, at vi ikke skal elske vore kære, men at vi ikke skal elske dem således, at de bliver en afgud.

Han vil, at vi skal elske dem i sandhed, ikke i usandhed, men usand bliver vor kærlighed, om den dyrker det skabte fremfor Skaberen, der er højlovet i evigheden.

Han vil, at vi skal elske dem med en uselvsk kærlighed, men selvsk bliver vor kærlighed, når den binder dem og os mere til hinanden end til Ham.

Han vil, at vi skal elske dem med den kærlighed, der altid gavner dem, men skadelig bliver vor kærlighed for dem, når de kan mærke, at vi adlyder dem mere, end vi lyder Herren.

Han vil, vi skal elske dem således, at der slet intet mørke er i vor kærlighed, men mørk bliver den, når den skygger for Jesus.

Han vil, vi skal elske dem således, at vor kærlighed ikke forkæler eller fordærver dem, men det gør den, om vi elsker dem på bekostning af Guds gode og fuldkomne vilje.

Han vil, at vi skal elske dem således, at vor og deres tro ikke lider skade, men det gør den, om vor kærlighed afviger fra lydigheden.

Han vil, vi skal elske dem således, at vi ikke kødeligt binder dem til os og os til dem, thi de og vi skal bindes til Gud alene

i tid og evighed.

Han vil, at vi skal elske dem således, at de og vi altid i enhver situation kan sige: »Ske din vilje, ikke min!«

Han vil, at vi skal elske dem således, at de og vi altid ejer det højeste gode: Guds velbehag.

Han vil, at vi ikke skal kludre med kærligheden, men det gør vi, når vi prioriterer forkert og gør vore kære til det første i vort liv og tildeler Gud andenpladsen.

Lad os imidlertid vende tilbage til vort spørgsmål: Hvem er det, der taler således?

Det er Ham, der altid gjorde sin himmelske Faders vilje, fordi han elskede ham over alt og alle. Han elskede sandelig Gud af hele sit hjerte og al sin kraft.

Derfor gjorde han altid Faderens vilje, og i lydighed imod Gud udtrykte og beviste han sin kærlighed *til os*.

Da han gik den tunge gang til *Getsemane*, indledte han den med at sige: »For at verden skal kende, at jeg elsker Faderen og gør således, som Faderen har befalet mig, så lad os nu stå op og gå herfra« (Johs. 14,31). Fordi han var lydig, var han os til evig frelse. Men hvem af hans nære og kære forstod ham, da han elskede dem så rent, at han ikke gjorde, hvad de ville, men hvad Faderen ville?

Da han var hængt op på korsets planke, var der ingen, der forstod, at her fuldkommedes hans kærlighed til Faderen og til os, thi her fuldbyrdede han Guds vilje i fuldkommen lydighed.

Alt dette har han gjort for os! Skulle vi elske nogen anden højere end ham?

Tab eller vinding

Lad os forestille os, at vi valgte at elske en af vore kære så brændende, at vi satte Herren på andenpladsen, hvad så?

Hudson Taylors moder var fortvivlet over, at han ville til *Kina* som missionær; hun regnede med aldrig mere at få ham at se. Hvis han nu havde elsket hende sådan, at han var blevet hjemme, hvem kan da udregne tabet?

Hun havde undgået det sværd, der gennemtrængte hendes hjerte, da hun vinkede farvel til ham på kajen, men resten af livet havde hun skullet kæmpe imod den bedrøvelse af Helligånden, hun havde været med til at forvolde. Hun havde da set sin elskede søn gå gennem livet som en knækket mand, der aldrig ejede den befriende glæde. Deres indbyrdes forhold havde lidt varig skade, thi de havde begge været ulydige. En dårlig smag prægede alt, hvad de nu ville glæde sig med, og det

kunne aldrig blive anderledes, thi de var borte fra Guds vej. Den lov, at den, som vil bevare sit liv, han mister det, var da virksom, og de kunne ikke ophæve den.

Hvis *Abraham* ikke var gået til *Morija* bjerg med sin elskede søn, men i kærlighed til ham og *Sara* var blevet hjemme, hvad da? Da havde han ikke modtaget den tro og overbevisning, at Gud havde magt til endog at give ham *Isak* tilbage fra de døde, den tro, som Gud skænkede ham, fordi han ikke afviste at gøre hans vilje, den tro, som gør ham til de troendes fader.

At elske Herren fremfor sine kære kan se ud som tab, men det er aldrig tab. Gud er ikke en plageånd, men vor himmelske Fader ved vor Herre Jesus Kristus.

Når vi overlader vore kære til Herren, forsvinder al frygt fra vort hjerte. Elsker vi dem derimod på bekostning af Herrens vilje, ligger frygten altid gemt i vor kærlighed – frygten for at miste dem – frygten for, at det skal gå dem galt – frygten for, at noget skal tilstøde dem.

Men i den fuldkomne kærlighed er der ingen frygt, thi den udspringer af Gud selv og afviger aldrig fra hans vilje.

At tage sit kors op

Jesus føjer til: »Og den, der ikke tager sit kors og følger efter mig, er mig ikke værd. Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet det for min skyld, skal bjærge det« (Matt. 10,38-39). Også disse kategoriske ord hører med i hans glædesbud – i *evangeliet om Riget*.

Det glade budskab forkynder os, at med Kristus er Guds rige kommet nær. Det er dog en stor glæde, at nu er det muligt for syndere at komme ind under Guds herredømme, ind i det rige, hvor han er Herre, og dermed ud af alle andres herredømme.

Det værste herredømme er syndens; enhver, der er under dette herredømme, gør sig selv til tilværelsens centrum – jeg, mig og mit! Det præger endog hans kærlighed, selvom han ikke er sig det bevidst. Alle hans motiver, tilskyndelser, initiativer, tanker og holdninger har deres udspring i selviskheden.

Hvis vi bjærger dette selvcentrerede liv under syndens herredømme, mister vi alt. Det vil vise sig på dagen, da vi skal træde frem for Gud, og han skal afsige dommen over os.

Derfor er Herren kategorisk og utvetydig klar, og denne klarhed er os til frelse. Hvad der er født af kødet, er kød. I mig, det vil sige i mit kød, bor intet godt.

Hvordan komme ud heraf, ind under Kristi herredømme? Det kan kun ske i kraft af evangeliet – men spørgsmålet er, om vi kender evangeliet – evangeliet om Kristus korsfæstet for os?

Når vi er stille i ånden ved Kristi kors, åbenbares Guds væsen for os i dets frygtindgydende hellighed og kærlighed; han elsker os sandelig så højt, at han ikke sparer sin enbårne søn for at få os helt, men samtidig er hans kærlighed så hellig, at han dømmes os helt i Kristus, og tilgiver os helt, fordi Kristus tager dommen over

sig – nu kan han forjætte os al sin herlighed!

Den tilgivelse, vi modtager ved Kristi kors, indeholder således dommen over os; derfor er det ikke muligt at tage imod tilgivelsen og holde fast på sit gamle menneske, som er helt og aldeles dømt af Gud – det er korsfæstet med Kristus!

Derfor er det en del af evangeliet, at vi tager vort kors op og i taknemmelig, praktisk tillid og tro siger ja til Guds dom over vort gamle menneske, og derfor er det et evangelium ikke at bjærge sit liv, der er

under Guds dom på Kristi kors, men miste det og derved vinde livet, således som det er i og med Kristus, vort liv.

Med blikket vendt imod Herren forstår vi det; med blikket vendt imod verden og os selv, glemmer vi det. Må vi finde nåde til at gribe evangeliet i dets forløsende kraft! Da er forsagelsen og glæden ikke to indbyrdes stridende kræfter i vor tilværelse, men går hånd i hånd – og vi bliver aldrig trætte!

Det personlige ansvar

Judas' sidste konge er en tragisk skikkelse i historien. Den dom, *Nebukadnezar* fældede over *Zedekias*, var grusom: hans sønner blev henrettet for øjnene af ham, hvorefter han blev blindet og i lænker ført til *Babylon* (Jer. 52,9-11).

Det allermest tragiske er, at han kunne have undgået denne rædsel; det var hans egen skyld, at det endte så forfærdeligt. Ansvar for herfor hvilede på ham selv.

Vanskelige omstændigheder

Zedekias kom på tronen i en tid, da *Judas* rige var udsat for de voldsomste rystelser. *Nebukadnezar* havde bortført kong *Jojakin* og mange af folkets ledende mænd og indsat *Zedekias*, som i virkeligheden ikke var andet end en lyd-konge under *Babylon*.

Hvad var nu hans hovedopgave som konge over et afmægtigt rige og som hyrde for det lille folk? Det var at søge *Guds vilje* og gøre den. Og hertil kunne han få rigelig hjælp.

For det første var profeten *Jeremias* virksom. Tænk at have en sådan mand at lytte til og rådføre sig med! Hvor mange er det givet?

Desuden var der mænd, der havde deltaget i hans faders, kong *Josias*' gennemgribende reform. En af dem var *Ahikam*, *Sjafans* søn; han havde været med, da man i sin tid fandt lov-bogen (2. Kong. 22,10 flg.), og *Zedekias* vidste, at det var *Ahikam*, der havde reddet *Jeremias* fra at blive lynchet (Jer. 26,24).

Zedekias var således ikke alene; han havde mænd af åndeligt format omkring sig; det vidste han.

Kongen var udsat for den voldsomste pression. *De små nabostater*, der også var lydri-ger under *Babylon*, sendte ambassadører til *Zedekias* for at få *Juda* med i et

fælles oprør imod *Nebukadnezar* (Jer. 27,2-11). Skulle *Zedekias* gå med hertil eller ej? Enhver patriot ønsker naturligvis at ryste fremmedåget af sig.

Præsterne og *profeterne* forsikrede, at Gud aldrig ville tillade, at *Jerusalem* blev erobret; der havde *Salomo* opført templet, Guds bolig her på jorden; de henviste med overbevisning til, at da *Sankerib* af *Assyrien* for ca. 100 år siden belejrede byen, lod Gud en engel ihjelslå hans hær – var det ikke bevis nok?

Kong *Zedekias* havde også mange gode venner; de rådede ham indtrængende til at vise sig som en sand konge og ryste det *babyloniske* åg af (Jer. 38,22).

Og han selv led naturligvis under ikke at være andet end en lyd-konge uden reel magt.

Hvad skulle han vælge? Han skulle vælge *Guds vilje*, den alene! Den skulle han søge; den skulle han fastholde; den skulle han gøre. Det var hans ansvar – et ansvar, han ikke kunne lægge over på andre, et ansvar, han ikke kunne løbe fra, et ansvar, Gud ville kræve ham til ansvar for.

Der lød mange røster – mange gav deres besyv med – mange kom med deres meninger – mange optrådte som rådgivere. Hvordan skulle kong *Zedekias* finde vej igennem et sådant virvar af meninger, opfattelser, anskuelser og råd?

Præsterne talte i Herrens navn, det samme gjorde *profeterne* – men var det også på Herrens vegne, de talte?

En profet ved navn *Hananja* trådte frem og profeterede: »Så siger Hærskarens HERRE, Israels Gud: Jeg har sønderbrudt *Babels konges* åg. Om to år fører jeg tilbage hertil alle HERRENS hus' kar, som kong *Nebukadnezar* af *Babel* tog herfra og førte til *Babel*« (Jer. 28,1-4). Var det ikke en vidunderlig profeti? Var det ikke en profeti, der skabte tro og håb og

dåd i *Juda*?

Mange andre profeter trådte på samme måde frem i HERRENS navn og profeterede »store ting«.

Men *Jeremias* sagde det stik modsatte: »Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Det folk og det rige, som ikke vil trække for kong *Nebukadnezar* af *Babel* og bøje hals under *Babels konges* åg, det vil jeg hemsøge...« (Jer. 27,4 flg.).

Og *Jeremias* ændrede ikke opfattelse; gang efter gang sagde han det samme til kong *Zedekias*.

Vennerne

Zedekias var en svag og vankelmodig mand af den type, der er afhængig af venner.

Hørte *Jeremias* til blandt kongens venner? Sådant opfattede kongen ham ikke, thi han omgikkes ham ikke til daglig. Men når det virkelig kneb for ham, sendte han bud efter ham. I virkeligheden var *Jeremias* kongens bedste ven, men for sent gik det op for ham, og da tænkte han: »Havde jeg dog blot gjort, som *Jeremias* pålagde mig!«

De andre af kongens venner ledede hans fod ud i en sump og svigtede i nødens stund (Jer. 38,22). De forledte kongen til at tro, hvad han ikke burde tro.

Venskaber kan være skadelige i den forstand, at de ofte skaber et sammenhold om det forkerte. Kongens venner var gennemgående af den mening, at profeten *Jeremias* var en mørkemand for ikke at sige en landsforræder. Han frarådede opstand imod *Babel*, og da opstanden var en kendsgerning, rådede han til, at man overgav sig til *Babels konge*.

Men nu tilbage til vort spørgsmål: havde kong *Zedekias* et personligt ansvar for den skæbnesvangre afgørelse, eller var han undskyldt, fordi han havde så dårlige rådgivere i sine »venner«?

Hans rådvildhed er tydeligt skildret i Jeremias' bog. Tre gange sendte han bud til Jeremias for at rådspørge ham, første gang i kap. 21, da belejringen af byen var begyndt, anden gang i kap. 37 flg., da belejringen var ophævet, fordi ægypterkongen var rykket ud imod Nekukadnezar, tredje gang i kap. 37,17 flg., da kongen lod profeten hente fra fangehullet for i den yderste nød endnu engang at høre, hvad denne havde at sige fra Herren.

Zedekias var i en forfærdelig knibe; babylonerne hamrede imod byens mure, hungersnøden tog til fra dag til dag, men befolkningens forsvarsvilje øgedes til ren fanatisme – de var overbevist om, at Herren i sidste øjeblik ville gribe ind og tilintetgøre alle fjenderne, og de andre profeter støttede dem i, at de ærede Gud ved således at »tro« ham.

Jeremias var ene om at repræsentere sandheden. Det var Zedekias' ansvar at tage imod sandheden og gøre den. Men han skubbede ansvaret fra sig i stadig ubeslutsomhed, lyttede til alle de forskellige røster, håbede på et mirakel, holdt hånden over Jeremias uden virkelig at stille sig ved hans side – og en dag var det for sent!

For sent gik det op for ham, at han havde overhørt Herrens røst gennem Jeremias, og nu måtte han bære følgerne af sin ansvarsløshed – de var forfærdelige.

Undskyldningerne

Der kommer en dag, da enhver af os skal aflægge regnskab og stå til ansvar for vore handlinger og undladelser.

Vil vi da møde frem med en mængde undskyldninger – »jeg vidste ikke, at...« – »mine venner rådede mig til...« – »det var mig for vanskelig en situation« – »tiden krævede af mig, at...« – »hvad skulle jeg ellers gøre i min situation.« – o.s.v.?

Vel er Gud retfærdig, og vel kender Gud enhvers forudsætninger, udrustning og baggrund – men han nedtoner ikke vort ansvar.

Ansvarlighed giver den virksomme Guds frygt en afgørende plads i vort liv.

Når jeg tænker på kong Zedekias, har jeg inderligt ondt af ham. Efter mit skøn fik han for hård en skæbne. Jeg synes, man kan undskylde ham i mangt og meget. Jeg kan næsten genkende mig selv i hans ubeslutsomhed. Jeg kan se ham ligge søvnløs på sit leje, kastende sig fra den ene side til den anden uden at kunne finde hvile, uden at kunne træffe en beslutning. Jeg kan se ham spørge snart den ene embedsmand, snart den anden – så tilkalder han præsterne og profeterne – så løber han hen til generalstaben for at få at vide, hvordan det står til – så forsøger han at samle sig ved skrivebordet – men det bliver altsammen til ingenting – i hans indre kun uro, ængstelse, forvirring, men han prøver på at overbevise sig selv om, at Gud vil gøre et under – dog overbevisningen er ikke overbevisende – det hele er en rundgang i tvivlens og uroens verden, fordi han ikke tager imod sandheden, som Gud rækker ham, men som han ikke er ansvarsbevidst nok til at adlyde.

Og så kommer den forfærdelige time, da han må stå til ansvar og bære konsekvenserne af sin uansvarlighed.

Du og jeg

Bibelen vidner om, at flertallet ikke har ret. Zedekias' skæbne understreger det med forfærdelig alvor.

Vi befinder os gang på gang i en situation, hvor enhver personligt bærer ansvaret for, hvad han vælger. Ingen kan skyde ansvaret fra sig eller lægge det over på andre.

Det er enhvers hellige opgave og her-

lige forret at søge Gud for at lære hans vilje at kende i enhver konkret sag og gøre den.

Det var det, Zedekias ikke gjorde. Valget var ham for svært. Han var tvunget til at vælge, men valgte ikke – og dermed valgte han alligevel! Vor undladelse, vor tøven og udsættelse er et valg. Ethvert valg bestemmer vort livs videre retning. Der er sandelig alvor og ansvar forbundet med at tilhøre Guds folk, det folk, hvor dommen tager sin begyndelse!

Det, der ofte får os til at tøve med at vælge Guds vilje, er hensynet til andre mennesker, først og fremmest vore nærmeste og vore venner. Vi frygter at miste dem, hvis vi følger Herren. Heroverfor står vor Frelses og Herres klare ord: »Den, som elsker fader eller moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd!«

Står valget imellem Herren og vore kære, vore venner, vore omgivelser, burde ingen af os være i tvivl om, at er Herren *min Herre*, da gælder kun hans vilje! Stakkels Zedekias, hans gode venner forledte og tvang ham, de ledte hans fødder ud i en sump og trak sig så tilbage (Jer. 38,22).

Når Alvoren melder sig, når kriserne kommer, når regnskabet skal gøres op, kan ingen af vore kære eller vore venner hjælpe os; men Herren både kan og vil. Herligt, om vi da har fundet nåde til at vælge ham og gøre hans vilje. Frygteligt, om vi har støttet os til mennesker på bekostning af Ham!

Zedekias' historie står skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet (1. Kor. 10,11).

Uden at vide hvorhen – et ord til de ældre!

I tro adlød Abraham kaldet til at gå til et land, som han skulle få i eje; og han drog ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen (Hebr. 11,8). Han er vor fader i troen. Vi må derfor ikke undre os, hvis Gud kalder os til på hans bud at gå ud, og heller ikke lader os vide, hvor vi kommer hen. Det var for Abraham tilstrækkeligt, at Gud kaldte ham, og at Gud vidste, hvor han skulle komme hen. Således vandrede Abraham skridt for skridt i tro og kom for hvert skridt nærmere til det land, han skulle få i eje; men han så ikke landet, før han var der.

Således vandrede han i troens vished, som menneskelig set er uvis. *Fjord Christensen* kaldte det for at vandre i troens sikre mørke. Hvis Abraham havde sagt: »Jeg forlader ikke mit land og mit folk, før jeg ved, hvor jeg kommer hen,« da var han aldrig kommet af sted. Gud ville, at han skulle vandre i tro, d.v.s. i tillid til Ham, og troen får ikke menneskelige garantier, thi da var den jo ophørt med at være tro. Den, der vil se, før han vil adlyde Gud, kender ikke Gud og har ingen tro. Den, der vil have anden garanti end Guds kald, ærer ikke Gud og har ingen tillid til

ham.

Alle troens mænd har handlet på Guds kald. Blot de vidste, hvad Gud ville, kunne de handle. Troen giver sig altid udslag i lydighed; det eneste svar, Gud lytter til, er gerningens.

På dette punkt går vi let i stå. Vi foretrækker risikofri sikkerhed fremfor at vandre i tro og fortsætte dermed. Hele Abrahams liv er præget af trosskridt. Det kulminerede, da han vandrede til Morija land med sin elskede *Isak*. Gud sagde til ham: »Tag din søn Isak, din eneste, ham, du elsker, og drag hen til Morija land og bring

ham der som et brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig« (1. Mos. 22,2). Abraham vægrede sig ikke derved og svarede ikke: »Hvad så med alle dine løfter, som er knyttede til Isak?« Men han gik i troens uvisse vished eller usikre sikkerhed uden at vide, hvilket bjerg Gud ville vise ham, og uden at vide, hvorledes Gud ville opfylde sit løfte om at mangfoldiggøre hans sæd og velsigne alle jordens slægter deri. Medens han gik i tro, fik han vished for, at Gud havde magt til endog at oprejse Isak fra de døde. Han talte lydighedens, d.v.s. gerningens sprog med Gud og fik sandelig et vidunderligt svar – et svar, han aldrig ville have fået, hvis han havde svaret: »Jeg ofrer aldrig Isak, før du har sagt mig, hvorledes du så vil indfri dine løfter til ham og til mig.«

Kun en vandring i tro fører til stadig fornyelse. Så snart vi slår os til ro og af finder os med en betrygget sikkerhed, går vi i stå, thi troen trives kun i lydighed, altså i en fortsat vandring i Abrahams spor.

Ingen har praktiseret det rigere end apostelen *Paulus*. Hvem kan finde menneskelige garantier og jordisk sikkerhed i hans liv og tjeneste? Det er ham, der bekender: »I tro vandrer vi, ikke i skuen.« Det er ham, der stadig har blikket rettet fremad og jager imod målet. Det er ham, der under vandringen føler sig så træt, at det må betegnes som overmenneskeligt, at han skal vandre videre, men han gør det og bekender, at Guds kraft fuldkommes i hans magtesløshed.

Dagen har tolv timer; vi må gøre hans gerninger, som sendte os, så længe det er dag. Vi må ikke slå os til ro med, at nu er der ikke mere at gøre. Vi må heller ikke se os ængstelige omkring. Det mørkner alle vegne, men endnu er det dag, og vi skal gå i Abrahams spor, i Paulus' spor, ja først og fremmest i Herrens spor. Også han vandrede i tro; han ejede ikke det, hvortil han kunne hælde sit hovede, men

jordiske besiddelser er lige så lidt som menneskelige garantier til gavn for troen.

Skulle Gud kalde os ældre til nye skridt med ham uden at vise os, hvor vi kommer hen, da er det den største nåde, der måske kan vises os. Abraham var femoghalvfjerdsindstyve år, da Gud kaldte ham. Moses var fem år ældre. Gud vil ikke, at nogen af os skal føle, hans tid er forbi. Jo ældre et menneske er, des mere fordres der undertiden af ham. Gud vil ikke, at vi skal ældes åndeligt, men at vi skal forynges, og det sker, når enhver af os personligt hører, hvad Gud siger, og handler derefter i troens lydighed.

Kristenlivet er ikke en rundgang i samme cirkel, heller ikke en blot og bar gentagelse af det indlærte. Det er derimod en vandring fremad, ja fremad, præget af nye skridt i lydighed og tro. Man må lægge det, der ligger bagved, bort for at hige imod målet.

Man kan også beskrive kristenlivet som en aldrig afsluttet oplevelse af død og opstandelse. Paulus vidner herom: »Jeg dør daglig«, men oplever også stund for stund det nye, friske og befriende, som er opstandelsens kraft i virksomhed. Det er, som sagt, her, vi så nemt går i stå. Vi vil ikke lade døden være virksom, som Gud vil det, i vort liv og vort virke, derfor oplever vi ikke opstandelseskraften og fornyelsen. Vi bliver ved det sikre, det risikofri, det gamle. Og uden at lide derunder går vi så småt i stå.

Bjørnstjerne Bjørnson var ikke nogen genfødt kristen, men havde alligevel sans for noget væsentligt. Jeg har altid »sværmet« for hans dejlige vers:

Jeg vælger mig April!
i den det gamle falder,
i den det ny får fæste;
det volder lidt rabalder
dog fred er ej det bedste,
men at man noget vil.

Jeg vælger mig April,
fordi den stormer, fejer,
fordi den smiler, smelter,
fordi den evner ejer,
fordi den kræfter vælter...
i den bli'r somren til!

Disse vers leder min tanke til det, der skete, da der med eet fra Himmelen lød som en susen af et vældigt åndepust, og den herliggjorte Menneskesøn, vor Herre og Frelser, fyldte sine udvalgte med sin egen Ånd, Helligånden, og dermed skænkede dem det uimodståelige, nye liv, der aldrig står stille, om blot det uafladeligt fornyes, og skabte den menighed, hvis kendingsmærke er, at den i kraft af denne Ånd vandrer i tro og på Herrens bud fuldbyrder hans vilje.

Den er fremmed her på jorden og »haver andetsteds hjemme«; derfor vandrer den som Abraham på Guds befaling stadig ud til et land, Gud vil vise den, når den er kommet dertil, d.v.s. kommet hjem! Ja, stadig ud – stadig ud uden for lejren – stadig videre fremad – uden at trættes og mattes vandrer den fremad imod målet, thi når den trættes og mattes, erfarer den netop, at Guds kraft fuldkommes i dens magtesløshed. Den har ingen sikkerhed og ingen garantier – den har end ikke et færdigt program – det er den nok, at den kender det næste skridt, thi den stoler på Herren og elsker ham af hele sit hjerte, hele sin sjæl og al sin forstand.

Den er og forbliver et under, thi se, når alt håb er ude, er den fuld af håb, og når den dømmes til undergang, lever den op i en ny og uventet skikkelse.

Dens Herre har al magten i Himmelen og på jorden. Skulle den ikke tro ham, skulle den ikke følge ham?

Skulle det gå den, som det gik ham, kan det ikke gå den bedre!